

USKYLD

Af Dea Loher

ODENSE TEATER

Udarbejdet af:

**Børge Lindschouw
Lise-Lotte Balsby**

Arbejdsudvalget 2006

SKOLEMATERIALER

Indhold

1. Medvirkende	3
2. Om Lea Loher.....	4
3. Stykket.....	5
DEN NY SKYLDFØLELSE	6
4. Krydderi fra manuskriptet - Afsnit 5	8
5. Spørgsmål til manuskriptet	17
6. Unschuld / Das Leben auf der Praça Roosevelt.....	18
7. Internet adresser (tysksproget)	19

1. Medvirkende

Klaus T. Søndergaard

Iben Dorner*

Morten Christensen

Lennart Hansen

Rikke Lylloff

Kirsten Saerens

Betty Glosted

Mads Nørby

Lisbeth Gajhede

Signe Mannov*

Sophus Kirkeby Windeløv*

* 3. års elever Skuespillerskolen v/ Odense Teater

Instruktion:
Jens August Wille

Oversættelse:
Simon Boberg

Scenografi:
Carsten Kristensen

2. Om Lea Loher

"Dea Loher (født 1964)

Tysk forfatter og dramatiker. Dea Loher har studeret tysk sprog og kultur og filosofi. I 1990 blev hun optaget på den første årgang på dramatikeruddannelsen på Universität der Künste Berlin. Under sin uddannelse skrev hun flere stykker, hvoraf bl.a. "Olgas Raum" har fået flere priser.

Dea Lohers drama KLARAS FORHOLD ("Klaras Verhältnisse") spillede på Det Kgl. Teater i 2001. Dramaet USKYLD fra 2003 har været sat op på flere teatre i Tyskland og har tillige modtaget priser. Dea Lohers skrivestil er poetisk og humoristisk, men også bidende sarkastisk og

overraskende. USKYLD er et tragikomisk samtids panorama skabt ud fra den verden, Dea Loher ser."

(Citeret fra Odense Teaters avis, forår 2006)

DEA LOHER

Geboren 1964 in Traunstein/Bayern. Studium der Philosophie und Germanistik in München, Studium "Szenisches Schreiben" an der Hochschule der Künste Berlin. Lebt seit 1989 als Autorin in Berlin.

Theaterstücke:

"Olgas Raum". UA 1992, Ernst-Deutsch-Theater, Hamburg

"Tätowierung". UA 1992, Ensemble Theater am Südstern, Berlin

"Leviathan". UA 1993, Schauspiel Hannover. Inszenierung: Antje Lenkeit

"Fremdes Haus". UA 1995, Schauspiel Hannover. Inszenierung: Andreas Kriegenburg

"Blaubart - Hoffnung der Frauen". UA 1997, Bayerisches Staatsschauspiel München. Inszenierung: Andreas Kriegenburg

"Adam Geist". UA 1998, Schauspiel Hannover. Inszenierung: Andreas Kriegenburg

"Manhattan Medea". UA 1999, Steirischer Herbst Graz. Inszenierung: Ernst Binder

"Klaras Verhältnisse". UA 2000, Burgtheater Wien. Inszenierung: Christina Paulhofer

"Unschuld". UA 2003, Thalia Theater Hamburg. Inszenierung: Andreas Kriegenburg

Auszeichnungen:

Dramatikerpreis der Hamburger Volksbühne für "Olgas Raum" 1991

Playwrights Award des Londoner Royal Court Theatre für "Olgas Raum" 1993

Goethepreis der Mülheimer Theatertage für "Tätowierung" 1993

Preis der Frankfurter Autorenstiftung 1993

Wahl zur Nachwuchsdramatikerin der Jahre 1993 und 1994 in Theater heute

Fördergabe des Schiller Gedächtnispreises von Baden-Württemberg 1995

Jakob-Michael-Reinhold-Lenz-Preis der Stadt Jena für "Adam Geist" 1997

Gerrit-Engelke-Preis der Stadt Hannover für ihr Gesamtwerk 1998

Mülheimer Dramatikerpreis für "Adam Geist" 1998

Else Lasker-Schüler-Dramatikerpreis 2005 des Pfalztheaters Kaiserslautern für ihr Gesamtwerk

Ihr Stück "Klaras Verhältnisse" hatte am 26. Oktober 2000 als Deutsche Erstaufführung Premiere am Thalia Theater. Am 16. Mai 2001 folgte die Uraufführung ihres neuen Stückes "Der dritte Sektor" im Thalia in der Gaußstraße (Regie: Dimiter Gotscheff). Zusammen mit dem Oberspielleiter des Thalia Theaters, Andreas Kriegenburg, arbeitete Dea Loher an einer Reihe im Thalia in der Gaußstraße. Unter dem Titel "Magazin des Glücks" gab es dort alle 6 Wochen eine Uraufführung. Text (Dea Loher) und Inszenierung (Andreas Kriegenburg) reagierte kurzfristig auf jetzige gesellschaftliche und politische Ereignisse oder Zustände. Die Kurzfristigkeit erforderte und ermöglichte bei allen Beteiligten extremere Arbeits- und Spielweisen. Kurz: ein äußerst spannendes Projekt.

Im Oktober 2003 inszenierte Andreas Kriegenburg ihr Stück "Unschuld" im Thalia Theater. Im Juni 2004 folgte "Das Leben auf der Praça Roosevelt", uraufgeführt unter der Regie von Andreas Kriegenburg im Thalia in der Gaußstraße, das im Herbst 2004 zu Festivals nach Sao Paulo, Porto Alegre und Rio de Janeiro reiste.

Im Oktober 2005 wurde "Quixote in der Stadt", das in Zusammenarbeit mit dem Regisseur Andreas Kriegenburg und dem Komponisten Laurent Simonetti entstand, im Thalia Theater uraufgeführt.

3. Stykket

Om stykket USKYLD

"Historier fra samfundets kant af Dea Loher

Alle vil vi være uskyldige!

Uskylden er for længst tabt, og ingen synes at være på sporet af den i den prisbelønnede, tyske dramatiker Dea Lohers nye, kraftfulde skuespil USKYLD.

Dea Loher forbinder poesi og politik, når hun fortæller historier fra samfundets kant. Bizarre historier om utilpassede mennesker, der dybest set er uskyldige, men som tager al verdens skyld på deres skuldre. Det mest uhyggelige er, at man på intet tidspunkt har fornemmelsen af, at dette skulle være noget usædvanligt.

To illegale indvandrere bliver vidne til, at en ung kvinde drukner sig, før de når at reagere for at redde hende.

En ung, blind kvinde, der ernærer sig som striptease-danser bliver seende efter en operation.

En ældre kvinde trænger sig på over for fremmede og undskylder for de bestialske ugerninger, hendes søn har begået.

En mand finder meningen med livet i sit arbejde som bedemand. Han får de døde til at være smukke i døden, mens hans unge kone vantrives i mangel på kærlighed.

En ældre, frustreret, kvindelig filosof banker langsomt, men sikkert, sin tavse mand ihjel.

Fortravlede bilister tilskynder en selvmorders spring, så vejspærringen kan fjernes, og trafikken genoptages.

De fortabte, hjemløse, fortvivlede, tiloversblevne mennesker i USKYLD bevæger sig hjemmefant i et vanvid skabt af dem selv og andre omkring dem.

Dea Lohers univers er sanseligt og intellektuelt, overraskende humoristisk og bidende sarkastisk."

(Citeret fra Odense Teaters hjemmeside)

DEN NY SKYLDFØLELSE

Af Morten Kjærgaard

Den store fabrikslignende hal, som huser Sukkerkogeriets scene, bliver til april bygget om til noget, der mest af alt kommer til at ligne et kæmpe lagerlokale med enormt store papkasser stablet fra gulv til loft.

"Vi er i en vesteuropæisk storby. To illegale indvandrere, Fadoul og Eisio, er flygtet til det frie Vesteuropa - smuglet ind i en stor papkasse. Gennem deres øjne får vi mulighed for at se på vores egen kultur. Selvom titlen er USKYLD, handler forestillingen nok lige så meget om skyld", siger stykket instruktør Jens August Wille.

Modellen vises

Jens August Wille fortæller om handlingen

Vi har talt med Jens August Wille om USKYLD i forbindelse med det, der på teatre kaldes for en "modelaflevering", et møde hvor scenografen – som oftest bisiddet af instruktøren – afleverer tegninger og en model af forestillingens scenografi. "Grundlæggende forestiller scenografien et kæmpe lagerlokale" – en slags

overskudslager – men også billede på vores vestlige verden. Samtidig kan de store kasser i lagerlokalet også skabe et storbylandskab", forklarer Wille.

"USKYLD" er skrevet af den kvindelige, tyske dramatiker, Dea Loher. Stykket har elementer af performance eller eksperimenterende teater i sig. Men det er også ordrigt teater, og som det klassiske teater indeholder det spørgsmål til erkendelse: Alt sammen for at belyse følelsen af skyld"

"Den frihed og individualisme, som er fremherskende i den vesteuropæiske kultur, afføder et ansvar for ens eget liv: Følgelig bør man kunne bestemme, at ens liv bliver

vellykket – hvilket jo ikke altid lykkes. Det kan fremkalde en ny slags skyldfølelse over, at livet ikke bliver så frit og lykkeligt, som det burde. At vi med de muligheder, der er os givne, burde kunne stille mere op med vore liv. En årsagløs (u)skyld. Fadoul og Eisio føler sig (u)skyldige over ikke at blive lykkelige over at komme hertil.

"I USKYLD møder vi en hel række mennesker, som på forskellig vis er præget af denne skyld. Ud over de to illegale indvandrere møder vi en mand, der finder ro i jobbet som ligvasker, et par selvmordere, en guldsmed, en kvindelig filosof, en ung, blid kvinde, der ernærer sig stripteasedanserinde og en kvinde, der op søger ulykkesramte familier for at påtage sig skylden for ulykker, som hendes ikke eksisterende søn skulle stå bag".

"Jeg synes, stykket rammer et essentielt spørgsmål i vores tid. Et spørgsmål om skyld og uskyld, der er for stort til, at et teaterstykke kan give svar. Men det er efter min mening en af kunstens fornemste opgaver: At belyse det, vi ikke umiddelbart kan få øje på", slutter instruktøren.

Det var Jens August Wille, der iscenesatte, da Odense Teater for nogle sæsoner siden satte den spektakulære forestilling om Vollsmose op på Sukkerkogeriet.

(Artikel taget fra Odense Teaters avis, forår 2006)

4. Krydderi fra manuskriptet - Afsnit 5

5. Fundet.

Fadoul står ved et busstoppested, gennemroder papirkurven, sætter sig derefter, Venter; Kommer til at sparke til en plasticpose som står under bænken. Sparker så til den et par gange til, med vilje, for at mærke hvad der er i den. Bøjer sig ned og samler nu, efter et øjeblik tvivl, posen op; indeni posen ligger der flere poser. Fadoul ser sig omkring. Han skubber posen ind under bænken igen. Han er imidlertid alt for nysgerrig eller keder sig bare for meget, og hiver den ud én gang til. Han får den fumlet op og skal til at kigge ned i den, da PIGEN dukker op og også sætter sig ved stoppestedet. Fadoul skubber umærkeligt posen ind på plads. Tavshed.

PIGEN

Har De fundet en paraply?

FADOUL

En paraply.

PIGEN

Ja, en paraply. Mod regn eller mod sol. En para-pluie, en para-sol, simpelthen en skærm at dække sig med. Ved De ikke hvad en paraply er.

FADOUL

Der er ikke nogen paraply her, Madame.

Pause.

PIGEN

Har De fundet en bog?

FADOUL

En bog?

PIGEN

Ja, en bog. Sådan en dims man læser i. Jeg glemte den her. Sammen med paraplyen. For en halv time siden. Jeg tog bussen ned til havnen og glemte paraplyen og bogen. *Pause.* Bogen hedder "Om verdens upålidelighed."

FADOUL

Den er her ikke mere. Ingen bog, ingen paraply. Nogen må have taget begge dele og er forsvundet.

PIGEN

De lyver. De har fundet noget og lyver for mig.

FADOUL

Men, madame, De kan da se at det bare er en gammel pose fuld af skrald, som står her under bænken, og det er slet ikke min.

PIGEN

Nej, det kan jeg ikke se. Jeg er blind.

FADOUL

Er De blind.

PIGEN

Er De døv? *Pause.* Mig kan De ikke tage røven på. De har gemt bogen i posen.

FADOUL

Jeg går ikke og gemmer bøger. Slet ikke den slags som, jeg går ud fra, er skrevet med blindeskrift.

PIGEN

De har gemt paraplyen i posen.

FADOUL

Pfff. På sådan en dag hvor der ikke er en dråbe regn at se i miles omkreds? På en dag, hvor der heller ikke er så meget som en solstråle i miles omkreds, skulle jeg så pludselig gå hen og stjæle en paraply?

PIGEN

Ja, der er mennesker som kun tænker på morgendagen og tager sorgerne på forskud.

FADOUL

De er i sandhed virkelig blind, hm. *Griner.* Nu skal De høre, Madame; jeg er sort og jeg er udlænding; jeg arbejder nede på havnen uden arbejdstilladelse, og hvis jeg ku finde på at stjæle en bog eller en paraply eller et eller andet uden at have en arbejdstilladelse, så var jeg da en total idiot, og hvis jeg stjal en paraply eller en bog uden arbejdstilladelse fra en blind pige, så var jeg et rigtig dumt sort svin, som fortjente at blive druknet i havnen. Så fik jeg vist sagt det hele.

Tavshed

FADOUL

Jeg kunne låne dig min jakke. Mod den regn der kommer i morgen.

Tavshed

FADOUL

Så kig dog selv efter i posen. *Han skubber den hen til hende. Værsgo, rod endelig rundt i lortet, men lad venligst være med at tørre Deres hænder af i mig bagefter, Madame.*

PIGEN

Hver eneste dag er der nogen der prøver at tage røven på mig, med byttepenge eller andet; mennesker jeg ikke kender prøver at tage røven på mig, og når jeg bliver stående foran dem og tvinger dem til at give mig et svar, så bliver de skræmte over deres egen ubetænksomhed. Men ved juletid er de skam gode samfundsborgere, der skænker penge til Kystredningstjenesten.

Pause.

FADOUL

Hvorfor lige Kystredningstjenesten?

PIGEN

Der er altid nogen ude ved kysten der kommer ud for uheld. Altid nogen der behøver hjælp.

Pause.

FADOUL

Hjælp. *Pause.* Der hvor jeg kommer fra hugger de hånden af en tyv, og hvis han stjæler videre med den anden, hugger de også den af. Og hvis han lyver i retten skærer de tungen af ham, og begår han ægteskabsbrud, stener de ham. Og hvis han slår ihjel, bliver han henrettet. En tyv ville for længst være stukket af med benene på nakken, og det betyder, Madame, at De er en dårlig menneskekender.

PIGEN

De må ikke blive vred. Jeg tror dig. *Pause.* Er der andre straffe, der hvor du kommer fra.

FADOUL

Der er mange straffe, og der er endda straffe, som ikke engang de lærde kender noget til. Dommerne er gode til at finde på.

PIGEN

Er der også straffe, hvor man bliver blændet. Og hvis der er, og man så bliver blændet, hvad har man så gjort?

Tavshed.

PIGEN

Hvilken forbrydelse kan man begå, kun med sine øjne?

Tavshed.

FADOUL

Man kan komme til at se noget, man ikke burde se, og fortælle om det.

PIGEN

Så er det vel ikke den der så, der er forbryderen, men dem som gjorde det man ikke måtte se.

FADOUL

Dommerens syn på sagen kan være et helt andet, forstår De. Dommeren set med retfærdighedens øjne, og retfærdigheden hos os er Sharia. Og selvom retfærdigheden kun har et ben at stå på og et øje at se med, så vakler den aldrig og falder aldrig, aldrig.

PIGEN

Hos os har retfærdigheden altid haft bind for øjnene; det er en lang historie, der stammer helt tilbage fra romerne.

FADOUL *griner.*

PIGEN

Du er meget taktfuld.

Pause.

FADOUL

Fordi jeg ikke spørger.

Pigen nikker.

FADOUL

Jeg var lige ved at spørge. Jeg var lige ved at spørge Dem om, hvem der havde givet Dem bind for øjnene, men nu vil jeg ikke alligevel, Madame.

PIGEN

Hvorfor kalder du mig hele tiden Madame.

FADOUL

Det ved jeg ikke, er det ikke sådan man siger? Jeg forsøger vel at være høflig. Sådan som man er over for en fremmed, i hvis selskab man godt kunne tænke sig at fremmedheden blev mindre.

PIGEN

Er min stemme da så dyb, så dyb som en Madames.

FADOUL

Dyb, dybere. Deres stemme er dyb som hos den, der er fuldkommen. Absolut.

PIGEN *Griner*

Absolut.

FADOUL

Ja, lige præcis.. (*griner*)

PIGEN *griner*

Nej, du kom bare til at røbe mit navn. Jeg hedder Absolut. Den fuldkomne.

FADOUL

Absolut, det glæder mig, absolut. Jeg hedder Fadoul.

De giver hinanden hånden.

PIGEN

Hvis bussen til havnen kommer nu, så lader jeg den bare køre forbi. *Pause.*
Medmindre altså at du også skal til havnen.

FADOUL

Jo, men jeg – jeg venter på min ven her. Min ven er tide og købe aviser. Der skete en ulykke i går, forstår De, du, og i dag vil vi se om der står noget om det i avisen.

PIGEN

For at finde ud af, hvem der var skyld i den.

FADOUL

For at finde ud af, hvad de ved om, hvem der var skyld i den. Om vi har grund til at frygte for søvnløse nætter; min ven er bange for samvittighedens søvnløse nætter.

PIGEN

Hvad var det for en ulykke?

FADOUL

Der altid nogen ved kysten, der kommer i fare. Altid nogen der behøver hjælp. *Griner.* Nå lad os se, måske kan vi finde en sjat af et eller andet, Absolut i den her gamle pose, så vi kan fejre vores møde.

Han mærker efter i posen.

FADOUL

Nej, det er bare affald. *Flere og flere poser kommer til syne.* Ikke andet end gamle skraldeposer. *Hiver den ene pose efter den anden frem, stopper irriteret og går hen til skraldespanden.*

Jeg køber os en flaske i kiosken. *Han skal til at smide det hele ud men fæstner så blikket på indholdet. Bøjer sig ned ser nærmere endnu, og graver sig så ned i posen. Holy shit!*

PIGEN

Hvad er det, Hvad har De - hvad har du fundet, Fadoul?

Fadoul samler poserne sammen og hiver dem op af papirkurven. Han sætter sig på den anden ende at bænken med posen trykket ind til sig uden for pigens rækkevidde.

FADOUL

Affald, gammelt lort, affald, gammelt lort.

Bussen kommer. Absolut bliver siddende og lader den køre forbi. Fadoul undertrykker impulsen til at hoppe på og køre væk.

PIGEN *griner*

Hvis du havde været en tyv, havde du taget chancen dér, så havde du henkastet sagt farvel og var forsvundet.

FADOUL *distræt*

Ja, helt sikkert.

PIGEN

Jeg tror, jeg stoler på dig. Jeg både stoler og tror på dig.

Tavshed. Fadoul forsøger i al hemmelighed at kaste et blik i posen.

PIGEN

Jeg arbejder også på havnen. Ganske vist med tilladelse, og for at være helt ærlig, så er jeg meget glad for min tilladelse.

FADOUL

Hvad –

PIGEN

Jeg danser. Jeg danser i en bar på havnen. Jeg har en lille rund scene med en gylden, blank stang i midten, og når musikken går i gang, så er den min helt alene, og så danser jeg for de mænd, som har lyst til at se på mig.

Tavshed.

PIGEN

Stangen er min redning, jeg orienterer mig efter den, den er mit holdepunkt, min vejviser, min blindestok. Og så er den selvfølgelig også alt muligt andet og især det, som du forestiller dig lige nu.

Tavshed

PIGEN

Gør det dig skuffet?

FADOUL

Nøgen. Du er nøgen, når du danser.

PIGEN

Jeg tager tøjet af undervejs, lige undtagen en tangatrusse, som dækker for min skam. Og på brysterne har jeg små, gyldne stjerner, som lige akkurat dækker -

FADOUL

Tak, det er fint.

PIGEN

Du er chokeret.

FADOUL

Pff. Overhovedet ikke. Der hvor jeg kommer fra har vi den slags – på hvert eneste gadehjørne, ja det er praktisk taget -

PIGEN

Ganske almindeligt.

FADOUL

Ja, det er så udbredt, at der faktisk slet ikke er noget udtryk for det - min gud, du er en hårdkogt Stripperpige indsmurt i olie, men kæreste, kæreste -

PIGEN

Vil du ikke komme og se mig.

FADOUL

Mig – Aldrig i livet. Det bliver man blindet for, det kan jeg godt fortælle dig. Øjnene bliver brændt ud med glødende jern så det sprøjter og syder.

PIGEN *tager hans hånd.*

Kom og se mig, vil du ikke nok. Jeg vil gerne have at du ser på mig, ser hele min krop.

FADOUL

Ja, men da ikke sammen med andre mænd, jeg er ikke en -

PIGEN

Så du vil gerne se på mig, hvis vi er alene; hvis jeg danser kun for dig, så vil du gerne se på mig.

FADOUL

Ja, muligvis, så kan det godt være jeg vil, ja, det tror jeg godt jeg kunne overtales til at gå med til.

PIGEN

Fadoul, jeg vil danse for dig alene, for dig alene vil jeg klæde mig af, men først skal du se på mig som alle de andre mænd gør. Du skal se på mig som andre mænd ser på min krop: på gaden, når jeg går forbi dem, så gør de det i smug, for de tror jeg kan fornemme deres blikke og i al deres hemmelighedskræmmeri foragter de mig, men når jeg danser for dem i baren, ser de på mig helt åbent, og jeg ved, at de ser på mig og at de begærer mig, og derfor kan jeg respektere dem.

FADOUL

Og jeg skal være som alle de andre, jeg skal se på dig som de gør. Det forstår jeg ikke.

PIGEN

Men du er jo som de andre. Og netop derfor kan jeg måske komme til at elske dig. Eller tror du, at du er anderledes end dem. Hvis du tror, at du er anderledes end dem, kan jeg ikke elske dig.

FADOUL

Jeg er måske en lille smule som de andre. Men jeg er også en lille smule anderledes. Nej, hvis jeg skal være helt ærlig, så er jeg ret meget anderledes. Nej, hvis jeg skal være helt ærlig, er jeg nok ligesom de andre. Okay. Jeg er ligesom de andre.

PIGEN

Hvis du er som de andre, så vil jeg fortælle dig, at jeg danser på Den Blå Planet, så du kan komme og se mig, hver aften ved midnat. Og nu skal du fortælle mig, hvor du bor, så jeg kan komme og besøge dig og hente dig, hvis du ikke dukker op på Den Blå Planet.

FADOUL

Vi, vi bor i det dér højhus, min ven Elisio og jeg. I kontorbygningen over for benzintanken – så længe det står tomt og indtil det skal rives ned.

PIGEN

I selvmorder-højhuset?

FADOUL

I Asbest - højhuset.

PIGEN

Hvis det er bussen til havnen der kommer nu, så tager jeg den.

FADOUL

Jeg er nødt til at vente på min ven.

PIGEN

Det ved jeg godt. *Pause.* Og husk nu at se godt efter i posen.

Bussen kommer. Absolut stiger ind. Fadoul kigger i posen.

Stilhed. Elisio kommer ind med avis, paraply og bog.

ELISIQ

Se hvad jeg har fundet. På blindeskrift.

5. Spørgsmål til manuskriptet

- Hvilke ting i dansk kultur, mener du, kan virke anstødelige på mennesker som Fadoul og Elisio, der kommer fra en anden kultur?
- Hvad er det, der gør, at stripteasedanserinden *absolut* ikke kan se?
- Hvilke ting kunne være fælles samlingspunkter for mange kulturer?
- Hvordan kan man drage sammenligninger, til indvandrer- og flygtningedebatten i dagens Danmark, og er der forskel på vores involvering i debatten før og nu i forhold til Muhammed-tegningerne?
- Hvordan er tendensen i vores samfund? Opfatter man tingene mere eller mindre overfladisk end før i tiden?
- Hvad er det for mekanismer, der gør, at mange mennesker er passive iagttagere?
- Hvorfor tager så mange mennesker i dag afstand fra at involvere sig i andres liv?
- Ser du eller vi samfundet som skyldig eller uskyldig i den ensomhed, der findes i nutiden?

Dea Loher
Im Verlag der Autoren
Unschuld
Das Leben auf
der Praça
Roosevelt

6. Unschuld / Das Leben auf der Praça Roosevelt

<http://www.thalia-theater.de/module/person/index.php?LANG=1&CID=5&RANGE=L>

Dea Loher gehört zu den profiliertesten Autoren der jüngeren Generation. Ihre Theaterstücke haben sich nicht nur einen festen Platz im Repertoire der Bühnen im deutschsprachigen Raum erobert, ihre Stücke sind in Frankreich, Polen, Litauen, Griechenland, Tschechien, Niederlande, Slowakei, Argentinien, Türkei, Rumänien, Bosnien, Uruguay und Belgien zu sehen.

In UNSCHULD versammelt Dea Loher eine kleine Gesellschaft von Verzweifelten und Verstrickten, von Schuld-, Tod- und Schicksalssuchern. Es sind 19 ebenso skurrile wie realistische Szenen vom Rand unserer Gesellschaft. Sie bestechen durch ihre verzweifelte Komik.

"UNSCHULD ist ihr wahrscheinlich bester Text, eine poetische Elegie von sprachlicher Schönheit und Kraft, getragen von dunkler Wehmut ebenso wie von sarkastischem Grimm. Dea Loher ist sich als Dramatikerin immer treu geblieben, das macht ihre Stärke aus. Moden und Zeitgeist-Trends hat sie nie mitgemacht. Als das Pop- und Spaß noch in voller Blüte stand, schrieb sie unbeirrt und, wie es schien, aus einem inneren Leidensdruck heraus Stücke über Inzest, Folter, Terrorismus, Schuld. Loher galt damit als die letzte oder vielleicht erste politische Autorin unserer Zeit, also immer ein wenig als Außenseiterin: düster, pessimistisch, problemorientiert. Jetzt da der Hedonismus aufgebraucht und Pop ein Anachronismus ist, ist die Zeit ganz auf der Höhe von Dea Loher."

Süddeutsche Zeitung

"Dea Loher hat mit ihrem eloquent stolpernden Schuldzusammenhangsuchern das Gesellschaftsdrama von Botho Strauß wieder belebt - nur dass dieses Leben absolut finster ist. In der Konsequenz, mit der hier Szene für Szene die Schlinge fester gezogen wird, ist Loher mit Sarah Kane vergleichbar."

Frankfurter Rundschau

Auch Lohers letztes Stück, DAS LEBEN AUF DER PRAÇA ROOSEVELT, entstanden 2003/04 in So Paulo und mit der Uraufführung des Hamburger Thalia Theaters im Herbst dieses Jahres anschließend im Programm von drei internationalen Festivals in Rio de Janeiro, So Paulo und Porto Alegre vertreten - auch dieses Stück führt in episodenhaften Szenen eher zufällig ein Dutzend Menschen zusammen, die eines gemeinsam haben: sie leben und sterben auf der Praça Roosevelt, einem gewöhnlichen Platz in der Megametropole So Paulo. Da treffen sich alle, die Alten und die Jungen, die Arbeit haben und die keine Arbeit haben, die Dealer und die Huren und ihre Kunden, die Bingozahlen-Ansagerin und der Revolverfabrikant, dessen krebserkrankte Sekretärin und der alternde Transvestit, sogar dessen Freundin und ein Marsianer - und im täglichen Chaos sucht ein Polizist seinen Sohn, den die Ar-

beitslosigkeit zu den Dealern getrieben hat.

Sie alle haben ihre Träume vom Leben, aber sie alle sind von morgens bis nachts damit beschäftigt zu überleben - und finden dabei nur allzu leicht den Tod.

Lohers südamerikanische Praça Roosevelt ist weniger exotisch als realistisch: die Träume und das Elend sind - wie vieles andere - längst global.

"Dea Loher verfügt über eine Respekt gebietende Sprachgewalt. Die 1964 in Traunstein geborene und heute in Berlin lebende Autorin schreibt seit fast fünfzehn Jahren Theaterstücke, raffiniert gemixt aus Wollust und Tücke, Komik und Tod. Ihr neues Stück spielt in der brasilianischen Mega-Metropole So Paulo und bündelt die Lebensläufe einer Handvoll Menschen, deren verzweifelte Suche nach Erlösung das Thema der virtuos verwobenen Handlungsstränge sind. Geschickt verwebt die Autorin Vergangenheit und Gegenwart, verbindet mittels harter Sprünge in der Zeitbene Lebende und Tote, bricht die theatralische Illusion stets in jenem Augenblick, da man sich wohlig eingerichtet hat. Alle Geschichten finden schließlich nach drei furiosen Theaterstunden zueinander. Höchst explosiv, zutiefst dramatisch."

Der Spiegel

Dea Loher

UNSCHULD

DAS LEBEN AUF DER PRAÇA ROOSEVELT

204 S. Br. €16,-

ISBN 3-88661-271-6

7. Internet adresser (tysksproget)

<http://www.theater-schauspiel-oper.de/loher.html>

http://www.verlag-der-autoren.de/htdocs/theater/meldungen/2004-theaterbuecher/2004-10_loher-d_unschuld_das-leben-auf-der-praca-roosevelt.htm

<http://www.thalia-theater.de/module/person/index.php?LANG=1&CID=5&RANGE=L>